

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z powództwa T. spółki akcyjnej z siedzibą w K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki,
o wymierzenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 9 września 2025 r.,
w przedmiocie skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z 7 marca 2025 r., sygn. VII AGa 855/24,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 marca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VII AGa 855/24 z powództwa T. spółki akcyjnej w K. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, o wymierzenie kary pieniężnej, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 czerwca 2024 r., sygn. Akt XVII AmE 59/22: (1) zmienił zaskarżony wyrok: częściowo w punkcie pierwszym w ten sposób, że zmienił częściowo zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 listopada 2021 r.: a) w punkcie pierwszym poprzez wyeliminowanie z niego okresu od 1 lipca 2016 r. do 1 sierpnia 2016 r., b) w punkcie drugim poprzez obniżenie wymierzonej T. spółce akcyjnej w K. kary pieniężnej do kwoty 1971,26 zł; w punkcie drugim poprzez jego uchylenie; (2) oddalił apelację w

pozostałym zakresie; oraz (3) zasądził od T. spółki akcyjnej w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którą ją zasądzono do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Skargą kasacyjną z 23 maja 2025 r. powód zaskarżył wskazany wyżej wyrok Sądu Apelacyjnego w części, tj. „1. w zakresie jego punktu 1 w tej części, w które utrzymuje w mocy punkt pierwszy zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz punkt drugi zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki; 2. w zakresie jego punktu drugiego - w całości, oraz – w konsekwencji - w zakresie punktu trzeciego zawierającego rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w drugiej instancji” oraz wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie jego punktu 1. przez uchylenie w całości punktu 1 i 2 decyzji Prezesa URE z dnia 17 listopada 2021 r. ozn. [...]; w zakresie jego punktów 2 i 3 - przez ich uchylenie i przekazanie sprawy, do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał zaskarżone orzeczenie”.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 18 czerwca 2025 r. wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać m.in.: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

Powyżej wymienione elementy mają charakter konstrukcyjny. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego ich brak nie podlega uzupełnieniu. Dodać należy, że konieczność sprecyzowania zakresu żądanego uchylenia

lub zmiany orzeczenia sądu drugiej instancji dotyczy każdego wniosku skargi kasacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2018 r., I CZ 47/18).

Co więcej, niedopuszczalna jest wykładnia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej w kierunku ustalenia jaki jest zakres zaskarżenia oraz w związku z tym jaki mógłby być brakujący ewentualny wniosek kasacji co do sposobu i zakresu orzeczenia przez Sąd Najwyższy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r., I CZ 113/06).

Przekładając powyższe na niniejszą sprawę zauważyć należy, że skarga kasacyjna zawiera szereg mankamentów, przy czym pierwszym z nich jest brak poprawnego określenia zakresu zaskarżenia. Skarżący, skargą kasacyjną zaskarżył bowiem wyrok Sądu Apelacyjnego m.in. co do punktu pierwszego w części, w której utrzymał on w mocy punkt pierwszy zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz punkt drugi zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Wskazać zaś trzeba, że wyrok w punkcie pierwszym treści takiej nie zawiera, a w konsekwencji zakres zaskarżenia skargą kasacyjną w omawianej części skierowany został przeciwko nieistniejącej w pkt 1 treści wyroku. Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że zaskarżony wyrok w pkt. 1. jest korzystny dla powoda i jako taki – z uwagi na brak *gravamen* - nie może podlegać zaskarżeniu. Skoro więc zaskarżenie dotyczy apelacji w zakresie, w jakim nie została uwzględniona, powód winien zaskarżyć co do zasady pkt 2 wyroku, ewentualnie także jego pkt 3.

Efektom powyższego, jest wadliwie sformułowany wniosek kasacyjny. Skarżący wnosi o „uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie jego punktu 1: przez uchylenie w całości punktu 1 i 2 decyzji Prezesa URE z dnia 17 listopada 2021 r. ozn. [...]; w zakresie jego punktów 2 i 3 - przez ich uchylenie i przekazanie sprawy, do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał zaskarżone orzeczenie”. Skarżący nie dość, że nie może domagać się uchylenia wyroku w pkt. 1, który jest dla niego korzystny, to wnosi o rozstrzygnięcie reformatoryjne, poprzez orzeczenie co do istotny sprawy i uchylenie w całości pkt. 1 i 2 decyzji Prezesa (pomijając, że została ona już prawomocnie uchylona w części) a następnie o uchylenie wyroku w części, w pkt. 2 oddalającym apelację, a dotyczącym kwestionowanej przez skarżącego części decyzji, o której zmianę uprzednio wnosił, na koniec zaś domagając się przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał zaskarżone orzeczenie.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że pełnomocnik skarżącego niewłaściwie zidentyfikował przedmiot zaskarżenia, niewłaściwie go oznaczył, a następnie sformułował wnioski kasacyjne: reformatoryjny oraz kasatoryjny, dotyczące tego samego zakresu, prowadząc do sytuacji, w której wzajemnie się one wykluczają.

Wadliwość sformułowania zakresu zaskarżenia, jak również wniosków kasacyjnych, prowadzi w efekcie do ich braku w skardze kasacyjnej w ogóle, albowiem dotychczas zawarte wymagałyby ich niedopuszczalnej przez Sąd Najwyższy wykładni, a zatem w istocie zastąpienia skarżącego, w kierunku ustalenia zakresu zaskarżenia oraz wniosków skargi kasacyjnej co do sposobu i zakresu orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Odnosząc się zaś do wniosku pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego zaznaczyć należy, że w analizowanej sprawie choć Prezes URE domagał się odrzucenia skargi kasacyjnej, to z innych (błędnych) i odmiennych niż wskazane przez Sąd Najwyższy powodów. W ocenie pozwanego skarżący wadliwie sformułował i uzasadnił zagadnienie prawne, które miało przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, a co zdaniem Prezesa URE winno prowadzić do odrzucenia skargi kasacyjnej. Stanowisko takie jest błędne, bowiem w omawianej sytuacji Sąd Najwyższy nie odrzuca skargi kasacyjnej, lecz odmawia przyjęcia jej do rozpoznania, na co zwrócono uwagę w orzeczeniach Sądu Najwyższego, na które w uzasadnieniu odpowiedzi na skargę kasacyjną powołał się sam pozwany (tj. w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia: 30 sierpnia 2022 r., I PSK 277/21; 20 marca 2013 r., III SK 33/12; 20 marca 2013 r., III SK 37/12; 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12). Reasumując, wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym należało oddalić, gdyż wskazywane przyczyny odrzucenia skargi kasacyjnej nie zostały prawidłowo przez stronę pozwaną zidentyfikowane, zaś wskazywane okazały się błędne.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[P.Sz.]

[a.ł]

